

ปัญหาในการจัดการทรัพย์สินในคดีล้มละลายของบุคคลธรรมดา

ภายหลังปลดจากการล้มละลาย¹

ณฤทธิ์ สุพรรณอ่างทอง²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการทรัพย์สินในคดีล้มละลายของบุคคลธรรมดาภายหลังปลดจากการล้มละลาย ตามพระราชบัญญัติล้มละลายพุทธศักราช 2483 เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดวิธีการจัดการทรัพย์สินและหนี้สินของบุคคลที่มีหนี้สินล้นพ้นตัว เพื่อประโยชน์แก่บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันตามสัดส่วนแห่งหนี้ เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของเจ้าหนี้ทั่วไป และเพื่อคุ้มครองลูกหนี้ให้ได้รับความเป็นธรรม เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ อำนาจต่าง ๆ ในการกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของจำเลยที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป การเก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สินที่จะตกได้แก่จำเลยหรือจำเลยมีสิทธิได้รับ รวมถึงการตกลงประนีประนอมยอมความ ฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีที่เกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยด้วยจะตกเป็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจหน้าที่จัดการและรวบรวมทรัพย์สินต่าง ๆ ของจำเลย

เมื่อบุคคลธรรมดาผู้ล้มละลายได้รับการปลดจากการล้มละลายภายในระยะเวลาโดยอัตโนมัติตามมาตรา 81/1 ทำให้บุคคลนั้นกลับมามีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินเฉพาะทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ภายหลังปลดจากล้มละลาย ส่วนทรัพย์สินที่มีอยู่ในเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย รวมทั้งสิทธิเรียกร้องเหนือทรัพย์สินของบุคคลอื่นจนถึงเวลาปลดจากล้มละลาย ถือว่าเป็นทรัพย์สินอันอาจแบ่งให้แก่เจ้าหนี้ได้ตามมาตรา 109 พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 ยังคงอยู่ในอำนาจจัดการของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จากการศึกษานี้ทำให้ทราบปัญหาในการรวบรวมและจัดการทรัพย์สินของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหลายประการดังนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง ปัญหาในการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่รับคำขอประนีประนอมหนี้ภายหลังล้มละลาย ตามมาตรา 63 กรณีบุคคลธรรมดาที่ได้รับการปลดจากการล้มละลายภายในระยะเวลาโดยอัตโนมัติตามมาตรา 81/1 โดยให้เหตุผลว่าหากบุคคลล้มละลายดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ประนีประนอมหนี้หลังล้มละลายไว้ ก็ไม่มีกฎหมายหรือสภาพบังคับที่จะบังคับให้บุคคลดังกล่าวต้องปฏิบัติตามคำขอ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาในการจัดการทรัพย์สินในคดีล้มละลายของบุคคลธรรมดาภายหลังปลดจากการล้มละลาย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือรองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศิริสมบุญแนว และกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และรองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลังสูตรนิติศาสตรบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประนอมหนี้ได้และไม่มิบบัญญัติของกฎหมายที่ศาลจะพิพากษาให้บุคคลล้มละลายที่ได้รับการปลดจากล้มละลายแล้วล้มละลายได้อีกเนื่องจากไม่ต้องด้วยมาตรา 45, มาตรา 63 และมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483

นับแต่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ จำเลยสามารถทำความตกลงในเรื่องหนี้สินโดยวิธีขอชำระหนี้แต่เพียงบางส่วนหรือโดยวิธีอื่นสามารถทำหนังสือยื่นต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายใน 7 วัน นับแต่วันยื่นคำชี้แจงเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินตามมาตรา 30 หรือภายในเวลาตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้กำหนดให้ ซึ่งจะเรียกว่าคำขอประนอมหนี้ก่อนล้มละลาย ตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 และหากการประนอมหนี้ก่อนล้มละลายไม่ได้รับการยอมรับโดยมติพิเศษ โดยเจ้าหนี้ฝ่ายข้างมากและมีจำนวนหนี้(อย่างน้อย) เท่ากับสามในสี่แห่งจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ที่เข้าประชุมเห็นชอบด้วยกับเงื่อนไขการประนอมหนี้ของจำเลย หากที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่เห็นชอบด้วยกับคำขอประนอมหนี้ก่อนล้มละลายของจำเลย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะรายงานศาลพิพากษาให้จำเลยล้มละลาย กรณีนี้หากจำเลยประสงค์ยื่นคำขอประนอมหนี้ภายหลังล้มละลายจะกระทำได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลา 6 เดือนนับแต่การประนอมหนี้ครั้งก่อนไม่เป็นผล ตามมาตรา 63 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483

แตกต่างจากกรณีนิติบุคคลที่เป็นบริษัทจำกัด เมื่อศาลพิพากษาให้บริษัทจำกัดล้มละลาย บริษัทจำกัดนั้น ย่อมเลิกกันด้วยเหตุล้มละลายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1236 (5) บริษัทจำกัดจะไม่มีการปลดจากล้มละลาย แต่ผู้มีส่วนได้เสียหรือกรรมการบริษัทจำกัดสามารถยื่นคำขอประนอมหนี้หลังล้มละลายได้โดยไม่จำกัดระยะเวลาจนกว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะจัดการกองทรัพย์สินจนแล้วเสร็จ หากประนอมหนี้สำเร็จศาลล้มละลายกลางจะมีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 63 วรรคท้าย ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการเลือกปฏิบัติไม่สอดคล้องกับขัดต่อหลักนิติรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเรื่องขอบอำนาจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการรวบรวมและจำหน่ายทรัพย์สินโดยวิธีอื่นนอกจากการขายทอดตลาดของบุคคลธรรมดาที่ได้รับการปลดจากการล้มละลายแล้ว

การจำหน่ายทรัพย์สินในคดีล้มละลายโดยหลักการจำหน่ายทรัพย์สินของจำเลยในคดีล้มละลายควรกำหนดให้มีจำหน่ายทรัพย์สินโดยวิธีการขายทอดตลาดเป็นเบื้องต้น เพราะจะเป็นหลักประกันแก่ผู้มีส่วนได้เสียต่างๆ ในระดับหนึ่งว่า ราคาทรัพย์สินที่จำหน่ายได้จะได้ราคาตลาดหรือราคาใกล้เคียงกับราคาตลาดอันเป็นราคาที่เหมาะสม หากในคดีมีการร้องการขายทรัพย์สินโดยวิธีอื่นนอกจากการขายทอดตลาด การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามระเบียบคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ 715/2556 . เรื่อง การขายทรัพย์สินโดยวิธีอื่นนอกจากการขายทอดตลาด ภายใต้งบเงื่อนไข “เมื่อถูกหนี้ถูกพิพากษาให้ล้มละลายแล้วให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทำการขายทรัพย์ของลูกหนี้ผู้ล้มละลายโดยเร็ว ตามวิธีที่เห็นว่าสะดวกและเป็นผลดี

ที่สุดแก่กองทรัพย์สิน หากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่ามีความจำเป็น หรือเหตุผลสมควรที่ขายโดยวิธีอื่น นอกจากวิธีการขายทอดตลาด ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานตามลำดับชั้นจนถึงอธิบดีหรือรองอธิบดี ที่ได้รับมอบหมาย เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้ว จึงให้นัดประชุมเจ้าหนี้หรือกรรมการเจ้าหนี้เพื่อขอความเห็นชอบ” ซึ่งความเห็นชอบดังกล่าวมีผลในการโอนทรัพย์สินใดๆ นอกจากวิธีการขายทอดตลาด ตามมาตรา 145 (2) กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะกระทำได้อีกเมื่อได้รับความเห็นชอบของกรรมการเจ้าหนี้ ซึ่งการลงมติของกรรมการเจ้าหนี้ตามมาตรา 36 นั้น ใช้มติเสียงส่วนใหญ่ของกรรมการที่เข้าประชุมและ กำหนดเงื่อนไขให้องค์ประชุมมีกรรมการเจ้าหนี้ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งเท่านั้นซึ่งเป็นการนับจากจำนวนเสียง แต่หากคดีนั้นไม่มีการแต่งตั้งกรรมการเจ้าหนี้ก็ต้องใช้มติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งเข้าร่วม ประชุมด้วยตนเองหรือมอบฉันทะให้ผู้อื่นเข้าร่วมประชุมซึ่งเป็นการนับจากจำนวนหนี้ตามมาตรา 35 เรื่อง การนับคะแนนเสียงประกอบบทนิยามคำว่า มติ ตามมาตรา 6 ซึ่งมีความลักลั่นกันอยู่

การจำหน่ายทรัพย์สินของโดยวิธีอื่นนอกเหนือจากการขายทอดตลาดโดยไม่มีหนังสือให้ความยินยอมจากผู้รับจำนองนั้น ก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ กระทั่งต่ออธิบดีสิทธิของผู้รับจำนองโดยตรง ซึ่งกฎหมายล้มละลายได้ให้สิทธิเหนือทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันซึ่งลูกหนี้ได้ให้ไว้แก่เจ้าหนี้ก่อนถูกพิทักษ์ทรัพย์ และการบังคับคดี ย่อมไม่กระทบถึงสิทธิของลูกหนี้และเจ้าหนี้มีประกันในการบังคับคดีแก่ทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันตามมาตรา 110 วรรคท้าย พระราชบัญญัติล้มละลายพุทธศักราช 2483

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาที่เกิดขึ้นจากแนวปฏิบัติของศาลล้มละลายกลางที่ส่งยกคำขอของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่ ขอให้ยกเลิกการล้มละลายของบุคคลธรรมดากรณีตามมาตรา 135(4) แห่งพระราชบัญญัติคดีล้มละลาย พุทธศักราช 2483

การยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 135 (4) ส่งผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลธรรมดาในการรวบรวมและจัดการทรัพย์สินในคดีล้มละลายอย่างมาก เนื่องจากระยะเวลาในการรวบรวมทรัพย์สินของจำเลยตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายล้มละลายไม่ได้กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้องจัดการรวบรวมทรัพย์สินให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใด ในทางปฏิบัติเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้แบ่งทรัพย์สินที่สุด หรือไม่มีทรัพย์สินจะแบ่งให้เจ้าหนี้แล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะรายงานศาลปิดคดี ซึ่งคำสั่งปิดคดีมีผลให้ระงับการจัดการต่างๆแต่ไม่ทำให้คดีล้มละลายสิ้นสุดตามมาตรา ๑๓๔ แห่งราชบัญญัติล้มละลายฯ ต่อแต่นั้นมาภายในกำหนดเวลาสิบปี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ไม่อาจรวบรวมทรัพย์สินของบุคคลล้มละลายได้อีก และไม่มีเจ้าหนี้มาขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จัดการรวบรวมทรัพย์สินของบุคคลล้มละลาย ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์รายงานศาลล้มละลายกลางเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 135 (4).. เพื่อให้จำเลยหลุดพ้นจากหนี้สินทั้งปวง และให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หลุดพ้นจากหน้าที่ในการจัดการทรัพย์สินของจำเลยอีกต่อไปตามมาตรา 136 แห่งราชบัญญัติล้มละลายฯ

แต่ศาลล้มละลายกลางกลับมีคำสั่งยกคำขอกรณีตามมาตรา 135(4) ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ โดยให้เหตุผลว่า “เป็นอำนาจดุลพินิจที่ศาลมีอำนาจสั่งยกเลิกการล้มละลายหรือไม่ก็ได้ ในเมื่อจำเลยได้รับการปลดจากการล้มละลายอื่นทำให้จำเลยหลุดพ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลายไปแล้ว จึงไม่มีเหตุที่ศาล จำต้องสั่งยกเลิกการล้มละลายอีก” เมื่อศาลยังไม่ได้มีคำสั่งให้ยกเลิกการล้มละลาย แม้ปลดจากการล้มละลาย แล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยังคงมีอำนาจในการรวบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้ซึ่งเป็นทรัพย์สินอันอาจแบ่ง ได้ในคดีล้มละลาย ตามมาตรา 109 ส่งผลกระทบอย่างยิ่งต่อระยะเวลาในการจัดการทรัพย์สินบุคคล ล้มละลายของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่มีระยะเวลาตั้งแต่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ และศาลมีอำนาจคำสั่ง ให้เปิดคดีหลังจากมีคำสั่งให้ปิดคดีแม้จะเกิน 10 ปี แล้ว ตามคำขอของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จนอาจเรียก ได้ว่า “การล้มละลายที่ไม่มีระยะเวลาสิ้นสุด” อีกทั้งยังแตกต่างกับกรณีนิติบุคคลที่ศาลพิพากษาให้ ล้มละลายจะสิ้นสุดสภาพนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะไม่มี การปลดจากการล้มละลาย สามารถยื่นคำขอประนอมหนี้หลังล้มละลายได้โดยไม่จำกัดระยะเวลาจนกว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะ จัดการกองทรัพย์สินจนแล้วเสร็จหากศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้หลังล้มละลาย ศาลมีอำนาจ ยกเลิกการล้มละลายและจะสั่งให้ลูกหนี้กลับมา มีอำนาจจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินของตน ตามความในมาตรา 63 วรรคสาม อันเป็นการเลือกปฏิบัติ ไม่สอดคล้องกับขัดต่อหลักนิติรัฐ

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาในการจัดการทรัพย์สินในคดีล้มละลายของบุคคลธรรมดา ผู้ศึกษามี ข้อเสนอแนะดังนี้ คือ

1. ปัญหาในการการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่รับคำขอประนอมหนี้ภายหลัง ล้มละลาย ตามมาตรา 63 กรณีบุคคลธรรมดาที่ได้รับการปลดจากการล้มละลาย

ประนอมหนี้ไม่ว่าจะเป็นการประนอมหนี้ก่อนหรือหลังล้มละลาย ผู้ศึกษาขอเสนอให้แก้ไข เพิ่มเติมกฎหมายพระราชบัญญัติล้มละลายมาตรา 63 โดยกำหนด ..ให้สามารถยื่นคำขอประนอมหนี้หลัง ล้มละลายได้โดยไม่จำกัดระยะเวลาจนกว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะจัดการทรัพย์สินของจำเลยในคดีล้มละลาย แล้วเสร็จ เพื่อความเหมาะสมแก่สภาพสังคมในปัจจุบันและไม่เป็นการเลือกปฏิบัติตามหลักนิติรัฐ สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 ต่อไป

2. ปัญหาเรื่องขอบอำนาจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการรวบรวมและจำหน่ายทรัพย์สินโดย วิธีอื่นนอกจากการขายทอดตลาดของบุคคลธรรมดาที่ได้รับการปลดจากการล้มละลายแล้ว ผู้ศึกษามี ข้อเสนอแนะคือ

2.1 กรณีที่ไม่มีการตั้งกรรมการเจ้าหนี้ ควรกำหนดให้มีการลงมติโดยวิธีเฉพาะ ผู้ศึกษาขอ เสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพระราชบัญญัติล้มละลายมาตรา 142 วรรคสอง “..ในกรณีที่ไม้อาจขอความ เห็นชอบจากกรรมการเจ้าหนี้ตามเหตุในวรรคแรก ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดวิธีการลงมติโดยที่

ประชุมเจ้าหน้ครั้งอื่น ใ้หม้ติของเจ้าหน้ฝ่ายข้างมากและมีจำนวนหน้ข้างมาก ซึ่งเข้าร่วมประชุมด้วยตนเอง หรือมอบฉันทะให้ผู้อื่นเข้าร่วมประชุม..”

2.2 แก่ระเบียบคำสั่งกรมบังคับคดี ให้กำหนดวาระการประชุมครั้งอื่น แยกออก เป็นสองครั้ง ครั้งแรกกำหนดวาระการประชุมเจ้าหน้ครั้งอื่น(นัดแรก) เพื่อลงมติให้ความเห็นชอบอนุมัติจะให้ขายโดยวิธีอื่น นอกจากวิธีการขายทอดตลาดหรือไม่ ครั้งที่สองห่างจากนัดแรกไม่น้อยกว่า 15 วัน กำหนดวาระการประชุมเจ้าหน้ครั้งอื่น(นัดที่สอง) เพื่อลงมติให้ความเห็นชอบตามราคาที่เสนอซื้อในที่ประชุมเจ้าหน้ เพื่อให้โอกาสจำเลยซึ่งบุคคลธรรมดาที่ได้รับการปลดจากการล้มละลายแล้วหรือ คู่ความผู้มีส่วนได้เสียมีโอกาสเข้าสู่ราคาจัดหาผู้มาเข้าสู่ราคาในการประชุมเจ้าหน้ครั้งอื่น(นัดที่สอง) หากเห็นว่าราคาที่ผู้เสนอซื้อในที่ประชุมเป็นราคาต่ำไม่สมควรขาย เพื่อให้ได้ราคาที่สูงขึ้น และสามารถตรวจสอบได้

2.3 แก่ระเบียบคำสั่งกรมบังคับคดี ให้มีการให้ความยินยอมจากผู้รับจ้างก่อนพิจารณาอนุญาตนำเข้าที่ประชุมเจ้าหน้ครั้งอื่น (นัดแรก)

3. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากแนวปฏิบัติของศาลล้มละลายกลางที่สั่งยกคำขอของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ที่ขอให้ยกเลิกการล้มละลายของบุคคลธรรมดากรณีตามมาตรา 135(4) แห่งพระราชบัญญัติคดีล้มละลาย พุทธศักราช 2483

ผู้ศึกษาขอเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา 135 วรรคแรก ดังนี้ “...เมื่อผู้มีส่วนได้เสียหรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำขอ ให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกการล้มละลาย ถ้าได้ปรากฏเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้...(1)...(4)...” เพื่อให้กฎหมายมีสภาพบังคับใช้ได้จริงส่งผลให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สิ้นสุดอำนาจในการจัดการรวบรวมทรัพย์สินของจำเลย ก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่จำเลย ตลอดจนทำให้เกิดความเป็นธรรมในสังคมอันจะทำให้สังคมอยู่ร่วมกันโดยปกติสุข การยกเลิกล้มละลาย การดำเนินการภายหลังสิ้นสุดกระบวนการล้มละลาย สมควรที่จะได้รับการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย อันเป็นการปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักนิติรัฐ

อ้างอิง

- กฤษฎา แสงเจริญทรัพย์. (2557). ปัญหาการปลดจากล้มละลาย: ศึกษาเฉพาะกรณีหลักเกณฑ์ที่ศาลจะมีคำสั่ง และผลของการปลดจากล้มละลายโดยคำสั่งศาล. (วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต)
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุธีร์ สุนิตย์. (2549). หลักกฎหมายล้มละลายและการฟื้นฟูกิจการ. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- วิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ (2547) กฎหมายฟื้นฟูกิจการ, กรุงเทพมหานคร: บริษัท วิศิษฐ์สรอรรถ จำกัด.